

online

hetilap

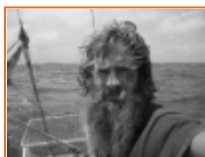
Friss Heti menü Szólesen Jegyzet

Fókusz Kultúra K

CSAVARGÓ - ONLINE

A szőlővitorlázó magányossága

„Huszonhat évesen indultam el, most harminc vagyok. Kinyílt a világ, sokkal nagyobb a szabadságigényem”

Három év alatt megkerülni a bolygót egy hatméteres tavi vitorlással. Mindezt szponzorok, legénység és különösebb segítség nélkül megtenni, egyedül. Ezeket a dolgokat most már végérvényesen Méder Áronhoz köthetjük, aki remeteként, „modern Robinson”-ként került meg a Földet. Nemrég tért haza, s most jelent meg naplója alapján íródott könyve, *Békét és szelet!* címmel. Az ember belső hatáiról, félelemről, kitartásról beszélgettünk.

– Emlékszel rá, hogy mikor jutott először eszedbe komolyan a Föld megkerülésének ötlete?

– Szerintem mindenki van egyfajta elvágyódás, nem vagyok egyedi eset, ebből a szempontból, mások is nekivágnak efféle utaknak, legfeljebb nem vitorlással indulnak, hanem biciklivel, gyalog vagy evezve. Már gyerekkoromban rendszeres és meghatározó élményem volt a vitorlázás, ami aztán nem maradt abba; folytatni tudtam egészen az egyetem végéig. Mindig találtam valami új kihívást: volt, hogy versenyeztem, oktattam néhány évig, vagy tengeren vitorlázgattam különféle hajókkal és különféle helyeken. Aztán elérkezett az a pont, hogy úgy gondoltam egy nagyobb út kéne, a lehető legnagyobb: a Föld megkerülése. Egy olyan hajóval, mint a Carina, szinte senki nem indult volna el, mert bár látszólag nem megfelelő a feladatra, mégis őt választottam!

NAPI JEGYZET

Kínai március

Kerékgyártó György

Hibát követtem el, azonnal le kellett volna vonnom a városunk virágüzletéből a kokárdára lettem fűzött címerrel körötött a szalag. A műanyag számított, a csepp a Kossuth-címer hínár inkább.

AKTUÁLIS

2010 / 10. szám
[Korábbi lapszámok](#)

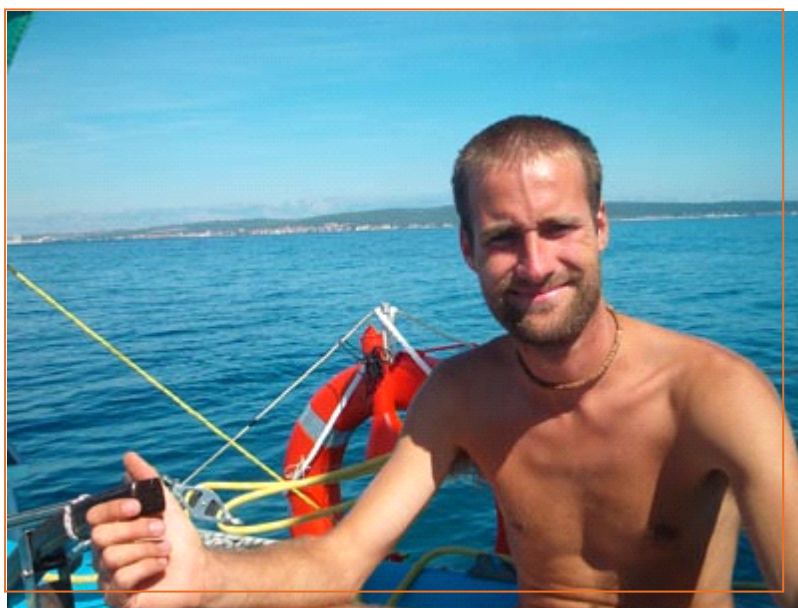

– Mennyire vágytál a hírnévre? Vagy inkább magaddal szemben volt kihívás ez az út?

– A hírnevet nem tekintem túl nagy dolognak; arra való, hogy velem párosítsák ezt a fajta őrült vitorlázást – hívtak már „modern Robinson”-nak is – ezt az életstílust, vagy mondhatni kivonulást, menekülést. Nekem fontos volt az is, hogy ha megérkeztem egy pici szigetre, akkor jött a helyi újságíró, s tudósított rólam, a weboldalamon is lehetett követni az utamat, tehát sokan tudtak rólam; nem akartam ezt az egészet magamnak tartogatni. Az embereknek jó, ha látnak olyan dolgokat, amelyek elgondolkoztatják őket. Az rossz, ha csak olyasmiket látsz, amin nem kell gondolkodnod, fontos néha egy kicsit mást, szokatlant is tapasztalni.

– De nem indulhat el mindenki világgá csak úgy, anyagilag sem lehet kis vállalkozás...

– Mögöttem nem álltak nagy cégek és szponzorok, legfeljebb termékeket adtak. Kockázatos lett volna támogatniuk, hiszen megvolt a veszélye, hogy nem érek végig. Nekem nincs főnököm, nincsenek meghatározott szerződéseim, amelyek korlátoznának – jelen esetben nincs szabály arra, mit, hogyan és kinek mondjak. De ez sokkal jobb is így, emberközelibb, és irigyeim sincsenek.

– *Mennyire tartottál a fiaszkótól? Voltak olyan időszakok, amikor alig bírtad, s legszívesebben feladtad volna?*

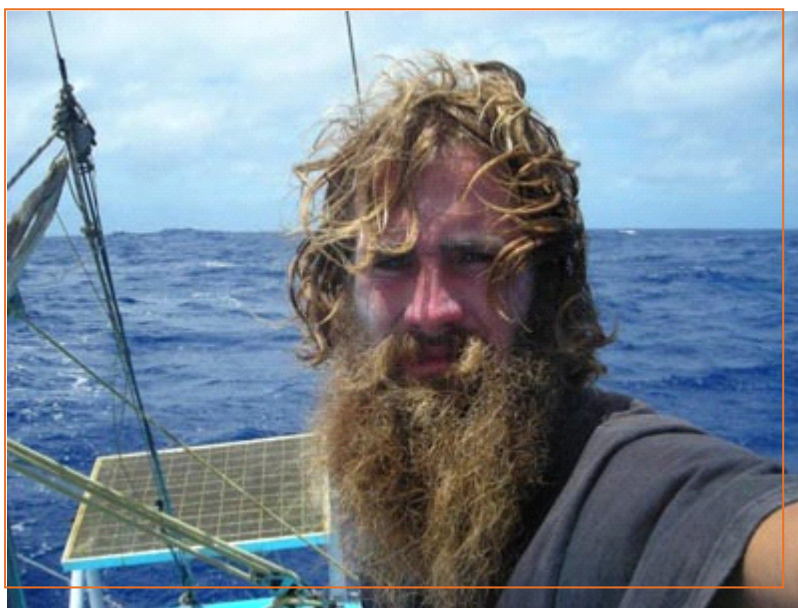
– Az óceáni szőlővitorlázás technikai sport, java részét meg lehet tanulni. Van egy másik rész, amit nehezebb: magadat elviselni. Vannak magányos vitorlázók, aki visszafordultak, vagy egyszerűen megőrültek, hiszen valóban kell hozzá bizonyos fajta lelki alkat. Az ember azonban általában érzi, hogy alkalmas lehet-e rá vagy sem. Emellett a mai világ kicsit más ebből a szempontból: kevesebb a szabadságra vágyó ember, mint 50-100 évvel korábban. A másik dolog pedig, hogy az óceán közepén nem lehet feladni. Van, hogy két-három napig rosszban vagy magaddal, vagy vihar van, és nehéz előbbre jutni, de aztán kisüt a nap, vagy tudod, hogy közeledsz a következő kikötőhöz, és az már hívójel, így megnyugszol. Elfoglalod magad napi a teendőkkal; nem utolsósorban pedig van itt romantika is persze: vitorlázgatsz, horgászgatsz, olvasol, írsz, fényképezel, gondolkozol...

– *Nem volt túlzottan ingerszegény a környezet?*

– Szigetek között a legjobb hajózni, akkor találkozol emberekkel, elmész velük enni, beszélgetsz, aztán tovább indulsz. Egyfajta utazóként működtem, nem turistaként. Megpróbáltam minél több helyi ismeretet szerezni, megismerni a nyelvet, a kultúrát. Volt olyan időszak, amikor dolgoztam is, hiszen arányaiban összesen két évet voltam vízen és egyet szárazföldön.

– *Milyen belső változáson mentél keresztül az elmúlt három évben? Más ember jött vissza?*

– Egyértelműen változtam. Huszonhat évesen indultam el, most harminc vagyok. Kinyílt a világ, sokkal nagyobb a szabadságigényem, s ezt kicsit nehéz ismét egy kötöttebb életben megélni. Aztán meg jobban tudok vitorlázni, és van egy csomó haverom a világ körül.

– *Milyen érzés most itt?*

– Sok helyen mondtam már, hogy Budapestet szeretem. Emiatt kaptam már hideget-meleget egyaránt. Azt hiszem, azok az emberek, akik itt élnek és nem mozdulnak ki a világba, csupán újságokból vagy a televízióból tájékozódnak, kevésbé tudják összehasonlítani a Magyarországot a nagyvilággal. Így kevésbé érzik, hogy ez a hely is igazán jó hangulatú. A Maldív-szigeteken például azt mondtam, hogy a Margit-sziget hiányzik. Jó érzés volt hazajönni, cseppet sem volt elkedvetlenítő.

– *Mi a következő lépés?*

– A vitorlázás természetesen megmarad az életemben, kicsit kevésbé hippis, jóval normálisabb körülmények között. Vitorlázatok majd olyanokat, akik gyakorolni vagy csak kirándulni, pihenni szeretnének.

– *Ki tudsz ragadni valami emlékezetes mozzanatot az útból, a könyvedből?*

– Az Atlanti-óceánon például 39 nap alatt értem át, de mindennap ugyanazt csináltam. Monoton és amellet jó volt. Nagyon rövidnek éreztem és ezért egy napként írtam le a könyvemben. Nagyon érdekes volt az átkelés a Panama-csatornán: hatan voltunk Carinán, mivel a hivatalos előírások szerint kellett legénység is. Sok érdekes dolog történt ott, ami nehezítette az utat, hiszen az egy komoly üzem: felméri például hajót, hogy átkelhet-e egyáltalán a zsilipeken stb. És még sorolhatnám az különböző epizódokat...

– Összességében kijelenthetjük, hogy szerencsés ember vagy.

– Három évig nem lehet pusztán szerencséd. Sokan nem is értik, hogy lehetett ezt megcsinálni. Sok mindent mondhatnék, ami segít értelmezni: a naplóm, a megérkezés, a félelem... Talán a könyvben a sorok közül érezhető ki igazán, hogy adott esetben épp mi volt, ami továbbvitt. A naplóm - amit a könyvhöz használtam - eléggé szikár volt: tömondatokban írtam sokszor. A megérkezés is nagyon furcsa volt: ott volt mindenki, akit szeretek, és hirtelen az egyedüllétből kiesve ismét ebben a világban találtam magam. A félelemben, amit néha az utazás alatt éreztem, bele lehet fásulni, hiszen vészhelyzetben mindig a megoldással, teendőiddel kell foglalkoznod, nincs időd pánikba esni. S közben megismered a saját határaidat, és egy idő után azt is tudod, hogy mindig van egy következő pont.

Méder Áronnal az elmúlt hétvégén a Boat Show-n találkozhatott a közönség, ahol megcsodálhatták Carinát is. Áron legközelebb a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválon, április 24-én délután háromkor tart élménybeszámolót és vetítést; Békét és szelet című könyve pedig máától kaphatók a könyvesboltokban.

Zalka Szilvi

2010. március 8.